

Jordi Vilaseca

Per veure el vídeo sobre el testimoni del Jordi Vilaseca:

infotransit.gencat.cat

Com a conseqüència de l'accident, en Jordi va estar tres mesos en coma i "quan em vaig anar despertant i recuperant la consciència els metges es van adonar que tenia també una lesió medul·lar"

Jordi Vilaseca

Si voleu explicar-nos la vostra experiència com a víctima (o familiar) d'un accident de trànsit, poseu-vos en contacte amb l'Oficina de Premsa i Comunicació de l'SCT: 93 567 39 73/74 o premsasct@gencat.cat

Norma Grau

Amb la valentia com a bandera, en Jordi ha aconseguit tot el que s'ha proposat sense victimismes

"De vida, només n'hi ha una i jo la visc sense victimismes i lluitant per aconseguir els reptes que em vaig marcant." D'aquesta manera en Jordi Vilaseca afronta el seu dia a dia. Té 33 anys i quan en tenia 18 va patir un accident de motocicleta que el va deixar paraplàgic i en una cadira de rodes. "Vaig patir també un traumatisme cranioencefàlic i no recordo res de l'accident, però pel que m'han explicat vaig topar amb la moto contra un camió que hi havia al voral d'emergència." Com a conseqüència de l'accident, en Jordi va estar un mes i mig en coma i "quan em vaig anar despertant i vaig recuperar la consciència els metges es van adonar que tenia també una lesió medul·lar". En el moment que li van dir que no podria caminar mai més va reaccionar amb bastanta enteresa. "És com si el meu subconscient s'hagués estat preparant per rebre aquesta notícia i vaig acceptar les meves limitacions ràpidament."

En Jordi confessa que veure que els seus pares no s'ensorraven en cap moment, "almenys davant meu", i que l'animaven a continuar endavant va ser clau per a la seva recuperació. I, de fet, quan ja estava a l'Institut Guttmann preparant-se per a la seva nova vida amb una cadira de rodes, va aprofitar per acabar-se de treure el permís de conduir de cotxe. "Només la pràctica, perquè la teòrica ja me l'havia tret abans de l'accident. A la zona d'on sóc, Sant Julià de Vilatorrada, era més difícil trobar autoescoles amb cotxes adaptats."

Els plans de futur es compleixen

No havia passat ni un any de l'accident que en Jordi va decidir continuar amb els plans de futur que s'havia plantejat i va començar a estudiar la carrera universitària de Traducció i Interpretació. "Començar la universitat per a tots els joves és descobrir un món nou i jo ho vaig fer amb la cadira de rodes. Se'm van sumar moltes situacions diverses al

mateix temps i em va costar llançar-me a la piscina, però un cop ho vaig fer va ser pujar dalt del tren i continuar." Va cursar la carrera a la Universitat de Vic, al costat de casa dels seus pares: "En aquell moment encara estava massa verd per anar a viure sol fora de casa, però a meitat de carrera, més o menys al cap de tres anys de l'accident, me'n vaig anar una temporada a estudiar al Canadà i després, en acabar la carrera, a Frankfurt. Aquestes experiències a l'estranger em van fer adonar que podia estar lluny dels meus pares i sortir-me'n i ser autònom. Quan vaig tornar aquí va coincidir que estava amb una noia que tenia un pis a Vic i ja em vaig independitzar totalment". Amb només la valentia com a bandera, en Jordi va anar aconseguint tot el que volia, minimitzant els entrebancs i les dificultats i aferrant-se a les ganes de viure i sentir-se viu.

La vida d'en Jordi és una autèntica història de superació personal i de força de voluntat per tirar endavant i no renunciar a res tot i no poder caminar. "Em plantejo petits reptes sent conscient de les meves limitacions

i sempre he tingut aquestes ganes de continuar i de no llençar la tovallola.” Actualment, i des de fa quatre anys, en Jordi viu i treballa a Barcelona. És subtitulador de programes de Televisió de Catalunya per a persones amb deficiències auditives. “És una feina bastant estressant i de treball en grup, i en Jordi és una persona que coopera molt i que propicia que hi hagi un bon ambient”, destaca l’Anna Salvans, una companya de feina. A banda d’aquest treball, en Jordi és traductor autònom: “Normalment treballo de subtitulador de nit i aquest horari em permet dedicar-me a les traduccions que em van sortint, tot i que ara el volum de feina ha baixat”.

En Jordi destaca que va ser un gran repte entrar dins del món laboral: “La cadira de rodes et complica la inserció més pels costos empresarials de tenir el lloc adaptat a persones discapacitades que perquè et qüestionin les capacitats de fer la feina correctament. Són treballs intel·lectuals. Vaig estar de sort i a la feina que faig actualment em van agafar pel meu currículum”.

A Barcelona, en Jordi viu amb la Mar Santiago. “Per a mi no suposa cap tipus de problema compartir pis amb una persona amb cadira de rodes”, comenta la Mar, “només que jo tinc els armaris de dalt de la cuina i ell els de baix, i a la banyera he de pensar a no penjar el mànec. És la primera vegada que visc amb algú més baix que jo”, bromeja. La Mar i en Jordi, a banda de companys de pis, són amics i comparteixen també temps d’oci. “Anem al cinema, a concerts, a fer birres, una mica de tot.” La Mar destaca d’en Jordi que és molt actiu i que destil·la optimisme: “És una persona que viu cada dia al màxim i que omple la vida, a més que és molt constant, lluitador i que sobretot tira endavant”.

Una vida molt activa

I, de fet, en Jordi no para quiet: estudia alemany, va al gimnàs, viatja, esquia i juga a tennis. “Sempre m’havia agradat fer esport i com que no podia continuar fent el que practicava abans de tenir l’accident, quan vaig traslladar-me a Barcelona vaig decidir apuntar-me a tennis. Em va enganxar de seguida.” Tot i que ara ho té com una afició més, en Jordi ha arribat a competir en l’àmbit estatal i internacional. “En el tennis, a banda d’agradar-me l’esport, he trobat molta afinitat amb els companys que juguen amb mi i de seguida vam fer una pinya. Em va anar molt bé quan vaig arribar a Barcelona.” En Jordi no considera que hagi deixat de fer res a la vida per anar amb cadira de rodes. Com diu ell, “potser perquè vaig tenir l’accident de jove i ja em vaig adaptar la vida a les meves li-

mitacions. Sí que m’agradaria anar a passejar per la muntanya, però prefereixo anar a visitar ciutats i això ho puc fer i ho faig”.

Tot i haver patit un accident de trànsit que li va canviar la vida, en Jordi fa anys que porta cotxe. “Mai he tingut por d’agafar el cotxe i fins i tot a vegades he conduït un quad. Una cosa és tenir-li respecte, però no pots estar tota la vida amb por de conduir per haver patit un accident de trànsit. Conduir ho tinc arxivat com un fet usual més de la meua vida i a més és un mitjà imprescindible per a la meua independència i autonomia.” Tot i això, en Jordi es mou també amb transport públic per Barcelona: “Si el metro o el bus em deixen a prop d’on vaig els utilitzo perquè són molt còmodes”.

Actualment en Jordi també fa de monitor viari del programa Game over, de l’Institut Guttmann i el Servei Català de Trànsit. “Un company del tennis me n’havia parlat i em va interessar el fet de poder conscienciar la gent i ser una bona influència per a altres persones.” En Jordi fa reflexionar els joves que té al davant quan fa una sessió del programa: “Els faig pensar si val la pena córrer uns riscos innecessaris i perdre la llibertat de moviment i la qualitat de vida que tenen ara. No sé si el cent per cent, però crec que la majoria pren consciència que quedar-te en una cadira de rodes és una cosa que passa realment i forma part de la vida que ens envolta”. A més, destaca que “com més sessions faig més m’agrada, sobretot en veure l’efecte que produeixes en els joves. Quan acabo la xerrada i em vénen a felicitar i a donar ànims, m’omple de motivació i de més ganes de continuar endavant”.

En Jordi a la feina de subtitulador amb la seva companya Anna.

“Em plantejo petits reptes sent conscient de les meves limitacions i sempre he tingut ganes de continuar i de no llençar la tovallola”

Jordi Vilaseca

En Jordi juga a tennis a les instal·lacions Barcelona Tennis Olímpic.

